

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๓๑

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00031

๓๑...

วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๑๖ คุณนายดวงสุดาลงทุนขับรถมาวัดป่ามะม่วงด้วยตนเองตามคำขอร้องของบิดาและมารดา ถ้าแก่เสื่งกับคุณกิมจ้ออยากมาฟังพระสงฆ์สวดธรรมจักรในวันสงฆ์ทำปีเก่าต้อนรับปีใหม่ “นิมิตในกรรมฐาน” บอกให้มาเนื่องจากคนทั้งสองปฏิบัติก้าวหน้ามากจนสามารถเกิดนิมิตได้ตรงกัน

หลังจากปรึกษาหารือกันแล้ว จึงแจ้งความจำนงให้บุตรสาวทราบ บังเอิญคนขับรถประจำตำแหน่งของท่านผู้ว่าฯ ขอลากลับบ้านเพื่อไปฉลองปีใหม่กับครอบครัว จึงตกเป็นหน้าที่ของคุณนาย ที่จะต้องสงเคราะห์บิดามารดา เป็นการสงเคราะห์ที่เจ้าตัวเต็มใจอย่างยิ่ง

ผู้คนมาวัดกันมากมายตั้งแต่เด็กอายุแปดเก้าขวบไปจนถึงคนชราและส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิง พวกผู้ชายคงจะพากันไปกินเหล้าฉลองปีใหม่กันจึงไม่นิยมมาวัด

บรรดาแม่ครัวต้องทำงานหนักเป็นพิเศษ เพราะแขกหรือทยอยกันมาไม่ขาดระยะ เว้นแต่ผู้ที่มาปฏิบัติกรรมฐานซึ่งมีเป็นส่วนน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับกัน

เวลาสี่นาฬิกา ทุกคนไปรวมกันในพระอุโบสถ และทำวัตรเย็นร่วมกับพระภิกษุทั้งวัด จากนั้นเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงแสดงพระธรรมเทศนาเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง แล้วพระภิกษุและฆราวาสปฏิบัติกรรมฐานจนถึงเวลาสี่นาฬิกา ปฏิบัติกรรมฐานเสร็จจึงพร้อมใจกันแผ่เมตตาไปยังสรรพสัตว์และเจ้ากรรมนายเวร

ใกล้เวลาเที่ยงคืน คณะสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์บทธรรมาจริยาไปจนถึงเวลาหนึ่งนาฬิกาของวันใหม่ หลังจากนั้นพระภิกษุและฆราวาสทำวัตรเช้าร่วมกัน

เป็นการต้อนรับวันใหม่ที่เก่าแก่เสื่งและคุณกิมจ้อไม่เคยประสบมาก่อน คนทั้งสอง “อิมมฺมญฺ” จนลืมนความง่วงและตั้งปณิธานไว้ว่า จะมาฉลองปีใหม่ที่วัดป่ามะม่วงทุกปีจนกว่าสังขารจะไม่อำนวย

การทำวัตรเช้าเสร็จสิ้นลงเมื่อเวลาตีสอง ทั้งพระและฆราวาสต่างแยกย้ายกันกลับไปยังกุฏิของตน ผู้ที่ยังไม่ง่วงก็จะปฏิบัติกรรมฐานต่อโดยไม่หลับนอน ส่วนคนที่ทง่วงไม่ไหวก็จะนอนเอาแรงเป็นเวลาสองชั่วโมง แล้วลุกขึ้นมาปฏิบัติกรรมฐานตอนตีสี่

เวลาแปดนาฬิกาของเช้าวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๑๗ คุณนายดวงสุตาและผู้บังเกิดเกล้า ทั้งสองจะมาลาท่านพระครูที่กรุงเทพฯ เมื่อมาถึงกุฏิของท่านก็เห็นคนนั่งรอเต็มไปหมด ท่านพระครูยังไม่ลงมาจากรั้วบัน

เสียงเอะอะโวยวายดังขึ้น ตามด้วยเสียงแก้วแตกดังเพลิง ความอยากรู้อยากเห็นว่าได้เกิดอะไรขึ้น ทำให้คุณนายพาร่างอันอุดมไปด้วยก้อนเนื้อและไขมันออกไปยังหลังกุฏิอันเป็นที่มาของเสียง

ภาพที่เห็นทำให้คุณนายถึงกับอ้าปากค้าง ผู้หญิงอายุประมาณสี่สิบกำลังขว้างแก้วใส่ผู้ชายวัยเดียวกัน ฝ่ายนั้นหลบอุตุลุด กระทั่งพวกแม่ครัวมาช่วยกันยื้ออุตุหล่อนเอาไว้

“ปล่อยกุนะ กูจะไปฆ่ามัน” หล่อนตะโกนและดิ้นรน

“ใจเย็น ๆ ค่ะ คุณนาย นี่ในวัดนะคะ ینگก็เกรงใจหลวงพ่อกันมั้ง” นางบุญรับเตือนสติ คนที่นั่งอยู่ในกุฏิทยอยกันออกมาดู คุณนายดวงสุตามองอย่างสังเวช นึกตำหนิสตรีผู้นั้นที่ไม่มีความอดกลั้นแม้ในวัดวาอาราม นางกิมเอ็งซึ่งมารอให้ท่านพระครูสอบอารมณ์พร้อมสามี และลูกชายเห็นคุณนายดวงสุตาเดินออกไปก็ลุกตาม

“กิมเอ็งอย่าออกไป ไม่ใช่เรื่องของเรา” คหบดีบอกภรรยา หากความอยากรู้อยากเห็นตามวิสัยหญิง ทำให้หล่อนขัดคำสั่งของผู้เป็นสามี พอออกไปก็สบตาเข้ากับสตรีที่ดูเหมือนกำลังบ้าคลั่งคนนั้น เลยถูกหางเลขเข้าอย่างจัง

“มองอะไร ระวังเถอะอีกพวกชอบเสือกเรื่องของชาวบ้าน กูจะตบล้างน้ำเสียให้เช็ด” หล่อนว่าใส่หน้านางกิมเอ็ง ภรรยาคหบดีถอยกรูดเข้ามาตามด้วยภรรยาผู้ว่าราชการจังหวัด คนแรกเข้ามาหนึ่งข้าง ๆ สามีปลางนึกในใจว่า “อยู่ดีไม่ว่าดีนะเรา ถูกตำลองปีใหม่แต่เข้าช่วยชะมัด”

คุณนายดวงสุตาไม่ถึงกับเข้ามาหนึ่ง เพราะอยากรู้หล่อนจึงเดินไปด้อม ๆ มอง ๆ อยู่แถว ๆ ประตูหลังกุฏิ ผู้หญิงคนนั้นสะบัดแขนอย่างแรงหลุดจากการเกาะกุม หล่อนวิ่งไปคว้าไม้ได้ท่อนหนึ่ง จึงตรงเข้าไปหาคนเป็นสามี ฝ่ายนั้นรีบวิ่งไปที่รถเก๋งไขกุญแจเข้าไปนั่งประจำที่คนขับได้อย่างหวุดหวิด คนเป็นเมียก่นด่าหยาบ ๆ คาย ๆ ใช้ไม้ทุบกระจกหน้ารถจนร้าวเป็นทาง หล่อนกระซอกที่ปิดน้ำฝนหน้ารถออกมา มันบาดมือหล่อนจนเลือดแดงฉาน สามีหล่อน สตาร์ทรถ หล่อนจึงวิ่งไปขวางหน้าเอาไว้

“เอาเลย มึงชนกูซะให้ตายเลย” สามีบีบแตรเป็นการเตือนให้ถอยหากภรรยาไม่ยอมถอย เขาจึงยื่นหน้าออกไปตะโกนว่า “ไม่ถอยกูชนจริง ๆ นะ” แล้วเร่งน้ำมันอย่างแรงเป็นการขู่ ถ้าหล่อนไม่ถอยเขาก็จะชนให้ตายไปเสียเลย

“ผู้พันอย่าขุ่นเคืองเลย” พวกแม่ครัวร้องเสียงหลง คนหนึ่งวิ่งไปยืนคุยกับผู้หญิงคนนั้น คิดว่าคนขับคงไม่กล้าชน

“ป่าถอยออกไป ไม่งั้นผมชนนะ” ผู้ที่ถูกเรียกว่า “ผู้พัน” ตะโกนบอกและทำท่าออกรถ หญิงผู้บ้ำคั่งกระโดดขึ้นไปยืนหราบนกระโปรงหน้ารถใครคนหนึ่งพูดขึ้นว่า

“ป่าไปเรียกคุณนายลงมาเถอะ ประเดี๋ยวผู้พันแกแกล้งขับเร็ว ๆ คุณนายก็ตกลงมา คอหักตายหรือก”

“เฮ้ย ใครมันจะฆ่าเมียได้ลงคอะ ลูกเต้าก็มีด้วยกัน โนนยืนตัวสั้นนั่งงอโยโนน” “ป่า” หรือนางบุญรับชี้ไปที่เด็กชายหญิง อายุประมาณหกเจ็ดขวบที่ยืนอยู่กับพี่เลี้ยง คุณนายดวงสุตามองไปที่เด็กทั้งสองซึ่งยืนห่างจากหล่อนประมาณสามวา หน้าตาท่าทางของแกดูตื่นตระหนก หัวใจดวงน้อยคงแทบจะแตกสลาย เพราะการกระทำของพ่อกับแม่ คุณนายไม่เข้าใจเลยว่าเหตุใดสองคนนั้นจึงทำร้ายจิตใจลูกได้ถึงปานนี้

เสียงแม่ครัวคนที่สาวกว่าบอกนางบุญรับอีกว่า “เร็ว ๆ ซี่ป่า ไปเอาตัวคุณนายลงมาหน่อย ฉันทว่าผู้พันแกกล้าฆ่าคุณนายนะ ผู้ชายที่กำลังหลงเมียน้อยนะ ฆ่าเมียหลวงได้นะป่า”

“ถ้ายังงั้นพวกเอ็งก็ไปช่วยข้าหน่อย ไปเร็ว ๆ เข้า” นางชักชวนพรรคพวกพลางวิ่งนำไปที่รถ ผู้ชายคนนั้นกำลังเคลื่อนรถออก ป้าคนที่ไปยืนขวางริบพาตัวเองหลบออกมาด้วยกลัวตาย ผู้หญิงบ้ำคั่งที่ยืนหราบนกระโปรงรถ ก็เปลี่ยนเป็นนั่งยอง ๆ หันหน้าเข้าหาคนขับ ชี้น้ำตาปาว ๆ สลับกับเสียงกรี๊ด ๆ แสบแก้วหู นางบุญรับวิ่งไปเคาะกระจกด้านคนขับ โทกหน้าตาเฉยว่า “ผู้พันหยุดก่อน หลวงพ่อเรียก” ผู้พันเหยียบเบรค หากยังไม่ยอมลงมาจากรถเพราะกลัวภรรยา

“คุณนายลงมาเถอะคะ หลวงพ่อท่านเรียก” “นางบอกผู้หญิงที่กำลังบ้ำคั่ง สงสารหล่อนจับใจ เพราะรู้เรื่องราวของหล่อนเป็นอย่างดี” “ผู้พันทำร้ายจิตใจหล่อนเกินไป อาจหาญดวงเมียน้อยมาราบอวยพรหลวงพ่อ ทั้งที่รู้ว่าจะมาพบหล่อนที่นี่ แล้วเมียน้อยก็ไม่ใช้ใครที่ไหน เป็นเพื่อนรักเพื่อนใครของหล่อนนั่นเอง อุตสาห์พามาเข้ากรรมฐานกินด้วยกัน นอนด้วยกันอยู่ที่วัดนี้ แล้วจู่ ๆ ก็กลายเป็นเมียน้อยของพี่หล่อน หากนางบุญรับเป็นหล่อนก็คงแค้นแทบกระอักเหมือนกัน

ได้ยินว่าหลวงพ่อเรียก คุณนายราศีก็ได้สติ หล่อนหยุดดำและหยุดร้องกรี๊ด ๆ กระโดดลงจากกระโปรงรถอย่างระมัดระวังแล้วเดินเซื่อง ๆ เข้าไปในกุฏิ

พันเอกประวิทย์เห็นภรรยาเดินไปยังกุฏิท่านพระครู คิดว่าหล่อนคงจะต้อง “ฟ้อง” ท่านเกี่ยวกับความผิดของเขา จะยอมให้หล่อนฟ้องข้างเดียวไม่ได้ เขาต้องตามไปชี้แจง ท่านจะได้ไม่ฟังความข้างเดียว คิดได้ดังนี้จึงก้าวลงจากรถเดินตามภรรยาไปห่าง ๆ

คุณนายราศีเข้ามานั่งคอยท่านพระครูตรงหน้าอาสนะ พยายามสงบสติอารมณ์อย่างที่สุด ครั้นเห็นหน้าผู้เป็นสามี ความคั่งแค้นประดังขึ้นมาอีก หล่อนคว้าได้ถ้วยน้ำชาทิ้งขว้างไปที่ใบหน้าของเขา ถ้วยกระเบื้องปะทะเข้าตรงหน้าผากอันลั่นเลียน ยังผลให้มันบวมปูดเขียว บัดขึ้นในพริบตา พันเอกวัยสี่สิบมีอาการ “เลือดขึ้นหน้า” เขาตรงเข้าหาภรรยา ตบหน้าหล่อนฉาด ๆ ไปหลายที่จนหน้าซีดเขียวขึ้นหันซ้ายหันขวาไปตามแรงตบ

คนที่นั่งรออยู่ลุกขึ้นห้าม พวกผู้ชายจับผู้พัน พวกผู้หญิงจับคุณนายราศี กุฏิอันเงียบสงบของท่านพระครูจึงกลายเป็นโรงจิว

“ไปตามหลวงพ่อลงมาเร็ว ๆ เข้า” คหบดีสั่งนายสมชายซึ่งยืนอ้าปากค้างดูเหตุการณ์อยู่ เด็กหนุ่มจึงวิ่งขึ้นไปยังกุฏิชั้นบน ละล่ำละลักบอกท่านพระครูว่า

“เกิดเรื่องใหญ่แล้วครับหลวงพ่อ ผู้พันกับคุณนายใช้กุฏิหลวงพ่อเป็นเวที่มวยไปซะแล้ว หลวงพ่อลงไปเป็นกรรมการหน่อยเถอะครับ ไม่งั้นคุณนายราศีได้หมดราศีกันคราวนี้แหละ” แม้จะอยู่ในภาวะที่เรียกว่าหน้าสีหน้าขาว หากนายสมชายก็ยังอุตส่าห์มีกำลังใจสร้างอารมณ์ขัน

“ห้ามไม่ได้หรือสมชาย เรื่องของผัวเมีย ฉันไม่กล้าเข้าไปยุ่งหรือ” ท่านพูดด้วยเสียงปกติ ไม่ตื่นเต้น ไม่ยินดียินร้าย เพราะจิตของท่านมันคงแล้ว ไม่วุ่นไหวสั่นคลอน ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น

“แล้วถ้าเกิดเขาฆ่ากันตายในกุฏิหลวงพ่อละ เรื่องมีดังไปถึงไหน ๆ หรือ” เด็กหนุ่มมีท่าทีกังวล

“ไม่ถึงยังงั้นหรือสมชาย ถ้าเขาตีกันอยู่ที่กุฏิฉัน หรืออยู่ในบริเวณวัดป่ามะม่วง เขาจะไม่ตาย เพราะมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองอยู่ แต่ถ้าพ้นเขตวัดไปเมื่อใด รับรองว่าตายทั้งคู่ สองคนนี้กำลังชะตาขาด ถ้าเธอกลัวเขาตายก็ลงไปดูตลาดเลากี้แล้วกัน อย่าให้เขาออกนอกเขตวัด” ท่านสั่งเสียงเรียบ

ลูกศิษย์กันกุฏิจึงจำต้องลงมาข้างล่าง เมื่อเขาเปิดประตูออกมา ทุกคนก็ชะเง้อมองด้วยคิดว่าเป็นท่านพระครู การตะลุมบอนของสองสามีภรรยาก็ชะงักลง

“ประเดี๋ยวหลวงพ่อลงมา” เขาบอกทุกคนในที่นั้น ได้ยินว่าหลวงพ่อลงมา คุณนายราศีก็หยุดอาละวาด นายสมชายจัดการหาหยูกยามาทำแผลให้หล่อน แผลซึ่งถูกที่

ปิดน้ำฝนบาด พวกผู้ชายก็หายาหม่องมานวดหน้าผากบริเวณที่ปวดไปออกมาให้ตัวเองประวิทย์ คุณนายดวงสุดาใจเต้นไม่เป็นสำตลอดเวลาที่เกิดเหตุการณ์ ส่วนบิดามารดาของหล่อนเพียงแต่ตกใจเล็กน้อยด้วยได้ฝึกจิตไว้ดีแล้ว

ครูใหญ่ ๆ ท่านพระครูจึงเปิดประตูออกมา ทุกคนต่างทำความเคารพด้วยการกราบสามครั้ง ท่านเดินไปนั่งยังอาสนะ พันเอกประวิทย์และภรรยา นั่งหมอบอยู่ต่อหน้าท่าน คุณนายราศีร้องไห้กระซิก ๆ

“มีอะไรก็ค่อย ๆ พูดค่อย ๆ จา กันก็ได้ ทำให้ถึงต้องลงไม้ลงมือกัน” ท่านพูดเสียงเบาจนเกือบเป็นกระซิบ ด้วยต้องการให้ได้ยินกันเพียงสามคน

“หลวงพ่อกะ หนูทนไม่ไหวแล้ว เขาทำร้ายจิตใจหนู ทำร้ายจิตใจลูก” คุณนายราศีพูดเสียงปนสะอื้น

“ก็เราอย่าไปยอมให้เขาทำร้ายสิ ใจของเราไปให้คนอื่นมาทำร้ายได้ยังไง ไหนเขาทำยังไงว่าไปสิ”

“ก็เขาพาเมียน้อยมาอวดหลวงพ่อกะ เขากล้าฉีกหน้าหนู ใคร ๆ เขารู้กันทั้งวัดว่า เขาเป็นสามีหนู แล้วอยู่ ๆ เขาก็ควงคนอื่นมา” คุณนายวัยสี่สิบเล่าด้วยความเคียดแค้น

“คนอื่นที่ไหนกัน เพื่อนคุณนายไม่ใช่หรือ อาตมาเคยเห็นเขามาเข้ากรมฐานกับคุณนาย อยู่กุฎิเดียวกันอีกด้วย”

“นั่นสิคะ เพราะอย่างนี้หนูถึงได้แค้นใจมาก ทั้งเพื่อนทั้งผัวรวมหัวกันทรยศ” หล่อนสะอื้นอีก ๆ

“ที่มันทรยศผมละครับหลวงพ่อกะ เวลาผมไปราชการต่างจังหวัด มันก็เอาคนขับรถเข้าไปนอนในห้องแทนผม” ท่านพระครูอยากรู้ความจริงว่าคุณนายราศีประพฤตินั้นจริง ๆ หรือว่าพันเอกประวิทย์คิดมากไปเอง ท่านจึงใช้ “เห็นหนอ” ตรวจสอบ

แล้ว “เห็นหนอ” ก็รายงานว่า พันเอกวัยสี่สิบตั้งใจใส่ร้ายภรรยา เพื่อท่านพระครูจะได้เห็นอกเห็นใจที่เขาต้องทำผิด นายทหารผู้นี้มีจิตเป็นอกุศล หยาบช้า ลามก ประพฤติชั่ว ทั้งที่นับถือพระ เป็นเรื่องน่าเวทนานัก หากว่าเขาได้เป็นใหญ่เป็นโตในกาลข้างหน้า ก็จะเป็นพิษเป็นภัยต่อชาติบ้านเมืองอย่างมหันต์ทีเดียว

คุณนายราศีไม่แก้ออกกล่าวหา นั่น หล่อนรู้ดีว่าท่านพระครูรู้อะไรเป็นอะไร โดยที่หล่อนไม่จำเป็นต้องอธิบาย

“หลวงพ่อกะ หนูเจ็บใจตัวเองเหลือเกินคะ เจ็บใจที่เลือกคนผิด หนูผิดเอง ‘ไม่รู้ว่ากรรมเวรอะไรของหนู’ หล่อนสะอีกสะอื่น

“ก็เลือกเสียใหม่ให้ถูกซี ได้โอกาสแล้วนี่ ชายชูมึงใจ ไอ้คนชั่วรถกฐนะ เอาเถอะกุกให้” คนเป็นสามีพูดแตกตัน

“ผู้พัน” ท่านพระครูเรียกบุรุษนั้นอย่างอดรนทนไม่ได้ รู้สึกสมเพชเขาเป็นกำลัง หากท่านก็ไม่อาจจะช่วยอะไรได้ บุรุษผู้นี้กำลังตาบอดสนิทจึงไม่อาจมองเห็นแสงสว่างใด ๆ ได้เลย เมื่อช่วยไม่ได้ ท่านจึงจำต้องวางอุเบกขา ต้องปล่อยให้ไปไปตามกรรมของเขา

“คุณนาย อาตมารู้สึกเสียใจเหลือเกิน เสียใจแทนคุณนาย ที่อุตส่าห์มาเข้ากรรมฐานหลายครั้ง ๆ ละหลายวัน แต่ไม่สามารถนำไปใช้แก้ปัญหาวีชีวิต อุตส่าห์มาฝึกสติ แต่กลับแสดงออกเหมือนคนขาดสติ ไม่น่าเลย เสียชื่อเสียงกษัตริย์วัดป่ามะม่วงหมด” ท่านพระครูลงทุน “เทศนา” คุณนายราศี รู้ว่าหล่อน “รับได้”

พันเอกประวิทย์รู้สึกสะใจและนึกสมน้ำหน้าคนเป็นภรรยาที่ถูก “เทศน์” ฉลองปีใหม่ แสดงว่าหลวงพ่อกะเชื่อในสิ่งที่เขาพูด เขารู้ดีกว่าท่านพระครูจะไม่สั่งสอนบุคคลที่ “รับไม่ได้” และท่านก็จะไม่พูดให้เขาต้องสะเทือนใจ ชายวัยสี่สิบไม่รู้ว่าจะตัวเองนั้นอยู่ในประเภท “อเวไนยสัตว์”

“หลวงพ่อกะ ได้โปรดช่วยหนูด้วย ช่วยให้หนูพ้นจากสภาวะที่แสนทรมาณนี้เสียที ได้โปรดเถอะคะ” สรีวัยสี่สิบอ่อนวอน

“อาตมาช่วยได้ก็เพียงชี้แนวทางให้เท่านั้น นอกนั้นคุณนายต้องช่วยตัวเอง”

“หนูมองไม่เห็นทางเลยคะหลวงพ่อกะ มันมืดแปดด้านเลย หนูหมดกำลังใจ หมดอาลัยตายอยากในชีวิตเสียแล้ว”

“หมดแล้วก็สร้างขึ้นใหม่ได้ สร้างกำลังใจขึ้นมาเพื่อต่อสู้กับชีวิต อาตมาเชื่อว่าคุณนายทำได้ ไปตรองดูนะ คุณนายเป็นถึงครูบาอาจารย์ มีความรู้ทั้งทางโลกและทางธรรม ปัญหาวีชีวิตแค่นี้คุณนายเอาชนะมันได้ อาตมาขอพูดสั้น ๆ ว่า ถ้าเราทำจิตใจของเราให้เข้มแข็ง ก็ไม่มีใครมาทำร้ายจิตใจของเราได้ เว้นเสียแต่ว่า ตัวเราเองจะทำร้ายตัวเองเอาละ กลับไปพัก่อนที่กุฏิของคุณนายได้แล้ว ลูกรออยู่ไม่ใช่หรือ พูดกับเขาให้รู้เรื่อง ลูกสองคนนะ ส่วนคนอื่นถ้าพูดกันไม่รู้เรื่อง ก็ไม่จำเป็นต้องพูด คนเป็นผัวเมียกัน เลิกกันก็กลายเป็นคนอื่น จำไว้ นะคุณนาย”

คุณนายราศีกราบท่านพระครูสามครั้ง แล้วเลี้ยวออกมาหาลูกซึ่งยืนหน้าซัดเซียวอยู่กับพี่เลี้ยงทางด้านหลังกุฏิ เห็นหน้าลูกก็ให้สงสารจับใจ จนต้องร้องไห้ออกมา หล่อนคิดได้เดี๋ยวนั้น ต่อแต่นี้ไปจะไม่ให้เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นอีก หล่อนจะถนอมน้ำใจลูกและประทับประคองเลี้ยงดูลูกน้อยทั้งสองอย่างดีที่สุด จะต้องทำหน้าที่ของพ่อและแม่ในเวลาเดียวกัน เพราะคนเป็นพ่อของลูกนั้น หล่อน “ตัดหางปล่อยาว” ไปแล้ว เพิ่งตัดใจได้เดี๋ยวนี้อเอง

ภรรยาลูกออกไปแล้ว พันเอกประวิทย์ก็ได้โอกาส “กล่าวโทษ” ของฝ่ายนั้น ตามวิสัยของบุรุษผู้มี “กิเลสหนาตันทามาก”

“แม่จิงนะครับหลวงพ่อ กรรมของผมเหลือเกินที่ต้องมามีเมียวิปริตผิดมนุษย์เช่นนี้” ท่านพระครูไม่ออกความเห็น เพราะคนที่พูดอย่างนี้น่าจะเป็นคุณนายราศีมากกว่า

“คนที่มาด้วยเมื่อตอนเช้าไปไหนเสียล่ะ” ท่านเลี้ยวไปถามถึงผู้หญิงอีกคนหนึ่ง คนที่พันเอกประวิทย์กำลังลุ่มหลงอย่างหนัก

“ผมพาหลบไปไหว้ที่สำนักชีครับ ไม่งั้นนายราศีอาละวาดตาย”

“วัดป่ามะม่วงเลยกลายเป็นที่เล่นซ่อนหาว่างั้นเถอะ”

“ครับ ก็สนุกตื่นเต้นดี” เขากลับเห็นเป็นเรื่องสนุก ท่านพระครูรู้สึกอ่อนอกอ่อนใจเป็นกำลัง จึงบอกกับเขาว่า

“งั้นก็พากลับบ้านกลับช่องเสีย ประเดี๋ยวคุณนายราศีมาพบเข้าก็จะเกิดเรื่องอีก”

นายทหารวัยสี่สิบก็มลงกราบสามครั้ง ก่อนลุกออกมายังพูดอีกว่า

“ปานนี้คงนั่งร้องไห้ซู้มูกโป่งแล้ว คนนี้เขาซี้แยะครับหลวงพ่อ แต่นิสัยดีมาก ดีจริง ๆ ยายราศีเทียบไม่ติดเลย”

“ถ้าดีจริงคงไม่แย่งสามีเพื่อนซึ่ง ๆ หน้าอย่างนี้หรอก” ท่านพระครูอยากจะพูดเช่นนี้ หากท่านก็ไม่ได้พูด เพราะเห็นว่าไม่เกิดประโยชน์อันใดเลย ไม่ว่าจะป็นประโยชน์ตนหรือประโยชน์ท่าน

“หลวงพ่อกะ หนูไม่กล้ามาเข้ากรรมฐานแล้วละคะ” คุณนายดวงสุดาพูดหลังจากนายทหารผู้นั้นลุกไปแล้ว

“อะไรทำให้คุณนายคิดอย่างนั้นล่ะ”

“ก็หนูไม่อยากเป็นแบบคุณนายราศีนะซีคะ แล้วก็ไม่อยากเป็นอย่างเพื่อนเธอด้วย อดสำหรับพากันมาอยู่วัด แล้วคนหนึ่งก็ออกจิว อีกคนก็แย่งสามีคนอื่นหน้าตาเฉย” หล่อนว่า

“คนอื่นคนไกลที่โหดเหี้ยม เพื่อนกันแท้ ๆ ไม่น่าทำเลย” นางกิมเอ็งแย้ง หล่อนยิ้มให้
คุณนายดวงสุดาอย่างเป็นมิตร

“กิมเอ็ง มันไม่ใช่เรื่องของเรา น่าอย่าลืมนะ เธอกำลังปฏิบัติกรรมฐานนะ” คหบดีปราม
ภรรยา ลูกชายสามคนนั่งสัปหงกเพราะความง่วง

“แหม คุณนายพูดอย่างนี้ก็เสียชื่อวัดป่ามะม่วงหมดเลย เสียชื่อพระครูเจริญด้วย คน
เขาจะได้เอาไปพูดว่าพระครูเจริญสอนลูกศิษย์ให้เพี้ยน” ท่านพูดด้วยเสียงที่ได้ยินกันทั่วทั้ง
กุฏิ

“ไม่จริงครับหลวงพ่อบ” ถ้าแก่เสียงขัดขึ้น ตัวเขากับภรรยาปฏิบัติกรรมฐานสม่ำเสมอ
และเคร่งครัด จึงเข้าถึงความจริงอะไรบางอย่างที่คนบางคนยังเข้าไม่ถึง

“ผมขอยืนยันว่ากรรมฐานไม่ได้ทำให้คนเพี้ยน การที่คุณนายคนนั้นกับเพื่อนทำอะไร
เพี้ยน ๆ เพราะแกไม่ใช่คนปฏิบัติที่แท้จริง แกยังเข้าไม่ถึงหัวใจกรรมฐาน ผมว่าหลวงพ่อบรู้
เรื่องนี้ดีกว่าผม กรุณาอธิบายให้คนอื่นเข้าใจด้วยเถิดครับ” เขาขอร้องท่านพระครู ท่าน
เจ้าของกุฏิจึงพูดขึ้นว่า

“เอาละญาติโยมที่รักทั้งหลาย ที่โยมแก่แกพูดมานั้นถูกต้องเป็นจริงทุกประการ
อาตมาจึงขอยืนยันว่า กรรมฐานไม่เคยทำให้ใครวิปริต ถ้าหากคนคนนั้นปฏิบัติอย่างถูกต้อง
และเอาจริงเอาจัง และโปรดเข้าใจเสียใหม่ให้ถูกต้องด้วยว่า คนที่มาปฏิบัติกรรมฐานไม่ใช่คน
ที่หมดกิเลสแล้ว เพราะถ้าหมดกิเลสก็ไม่จำเป็นต้องมาปฏิบัติ การมาปฏิบัติก็เพื่อจะให้กิเลส
มันเบาบางลงและหมดไปในที่สุด เพราะฉะนั้นตราบไตที่เขายังไม่บรรลุนิพพานเลย เขาก็
ยังคงเป็นปุถุชนธรรมดาเหมือน ๆ กับคนทั่ว ๆ ไป ที่ยังมี รัก โลภ โกรธ หลง จึงอาจถูกกิเลส
ชักพาไปในทางเสื่อมได้”

หลวงพ่อบรับ วัดป่ามะม่วงนี้มีคนมาตักน้ำรดบิณฑบาตใหม่อย่างนี้ทุกปีหรือเปล่าครับ” ชาย
ผู้หนึ่งถามขึ้น เขาเพิ่งมาวัดนี้เป็นครั้งแรกเพราะเพื่อนชวนมา

“ไม่หรอกโยม เพิ่งจะครั้งนี้เป็นครั้งแรก แต่อาตมาก็ต้องขอโทษญาติโยมแทนคุณุภรณ์
ด้วย ออกนอกเขตวัดไปเมื่อไหร่รับรองตายทั้งคู่อ”

“แล้วปีหน้าจะมีอีกไหมครับ ผมจะได้มาดูอีก”

“ไม่มีแน่ อันนี้อาตมารับรอง นี่ยังดีนะ คนมาตักน้ำในวัดก็ยังดีกว่าพระในวัดตักตนเอง”
เสียงหัวเราะดังขึ้น ท่านจึงย้ำอีกว่า

“อ้าว จริง ๆ นะ อาตมาไม่ได้พูดเล่น แต่ไม่ใช่พระวัดนี้หรือ วัดที่กรุงเทพฯ อย่าให้ออกชื่อเลย ประเดี๋ยวจะหาว่าเอาเขามาวิจารณ์ เมื่อเร็ว ๆ นี้เอง อาตมาเข้ากรุงเทพฯ เพื่อจะไปพบท่านเจ้าคุณรูปหนึ่ง ไปถึงเห็นท่านกำลังดูพระลูกวัดอยู่ ไม่ทราบดูที่ไหน พระรูปที่ถูกดูต่อแยบรี่เข้าที่โบหน้าถูกปากครึ่งจุมูกครึ่ง ท่านเจ้าคุณสลับทันที หงายฝั่งลงไปนอนเลย” ท่านเล่าเหตุการณ์ที่เห็นมากับตา

“แล้วพระรูปนั้นทำยังไงครับ เห็นท่านเจ้าคุณสลับแล้วท่านทำยังไง” ชายคนนั้นถามอีก

“ท่านยังไม่ทันได้ทำอะไร ปรากฏว่าพระลูกวัดรูปอื่น ๆ กรูเข้าตะลุมบอนท่าน ทั้งต่อแยบรี่ทั้งเหยียบสลมเหมือดไปเลย อาตมายืนงงเป็นไก่ตาแตก ตอนแรกนึกสงสารท่านเจ้าคุณ แต่ตอนหลังสงสารพระรูปนั้น อาตมาเลยรีบกลับวัดป่ามะม่วง เพราะไม่อยากไปเป็นพยานที่โรงพัก พระลูกวัดพวกนั้นพอซ่อมเขาสลับแล้วยังพาส่งโรงพักอีกในข้อหาทำร้ายร่างกายท่านเจ้าคุณ”

“หลวงพ่อก็เลยไม่ได้พูดอะไรกับท่าน”

“จะพูดยังไงเล่า ก็เขากำลังมีเรื่องไม่น่าถาม”

“แล้วท่านเจ้าคุณถึงกับมรณภาพไหมคะ” คุณกิมจ้อถาม

“ไม่หรือโยม แค่มัดเดียว”

“ผมว่าท่านอาจแก้งสลับก็ได้ แก้งทำเป็นสลับเพื่อให้ลูกน้องแก้แค้นแทน” นายต่อหายวังงและพูดขึ้นอย่างตั้งใจ

“หนุ่ยอย่าไปว่าพระว่าเจ้า บาปนะหนุ่ยบาป” ท่านพระครูปรามด้วยใบหน้ายิ้ม ๆ รู้ว่าเจ้าคุณรูปนั้นสลับไปจริง ๆ โดยมีได้เสแสร้ง ก็ “เห็นหนอ” บอกอย่างนั้น

มีต่อ.....๓๒